

Zamyšlení k prvnímu čtení

Kniha Jonáš je koncipována jako literárně promyšlená novela. První scéna: Prorok utíká před Hospodinem, klesá až na dno... Druhá scéna: Jde, ač nerad, do Ninive. Prochází jím pouze jeden den, ale Ninivané reagují. Jenže toto právě Jonáš nechtěl. Jeho pohled na spravedlnost je jiný než Hospodinův. (Pramen: vira.cz)

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velikého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive podle Hospodinova rozkazu. Ninive bylo velké město před Bohem, tři dny se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní a Ninive bude vyvráceno!“ Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se do žiníc, velcí i malí. Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smiloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil. (Jon 3,1-5.10)

Z dnešního evangelia

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratě se a věřte evangeliu!“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali sítě a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním. (Mk 1,14-20)

Zamyšlení

Velmi podobný text povolání jsme slyšeli minulou neděli, jen ho vyprávěl sv. Jan. Lze tedy srovnávat pohled dvou autorů. Co je společné? U sv. Jana je vidět více aktivita učedníků, Marek zdůrazňuje, že Ježíš oslovil následovníky jako první. V realitě života je to velmi podobné. Nelze jasně odlišit, jak moc to byl nejprve Pán a do jaké míry hledání učedníka. Ale jasně je, že následovník je ochoten hledat Boha a za Kristem jít. A Bůh toto hledání nenechá bez reakce. (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Náš Otče, často mám pocit,

že moje modlitby neslyšíš.

Odpusť mi.

Dej mi pokorné srdce i pevnou důvěru v Tebe.

Děkuji, že u Tebe jsem vždy v bezpečí a pod Tvoji ochranou.

Nechci na to nikdy zapomenout.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Máme pověření vládnout přírodě, ale máme také možnost ptát se jí, jak na to.
- Odvahu k samotě mají jenom ti, kdo tuší, že v ní nejsou sami.
- Ke Kristu lze dojít i po vodě – když se neptáš, jestli tě unese.

VÁCLAV

 Č. 3. (2018)

21.1. 2018

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

3. neděle v mezidobí

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út - v 16.30 v kapli na faře
	St - v 16.30 v kapli na faře
	Čt - v 7.30 v kapli na faře
	Pá - v 16.30 v kostele
	Ne - v 9.00
SULEJOVICE	Ne - v 10.30 21.1. se nekoná
DD MILEŠOV	Pá - v 9.00
VELEMÍN	So - v 10.00

Modlitební skupina - Út v 15.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 21.1. 2018 v 9.00 za † rodiče a prarodiče a členy rodin Mrázkova a Pruschowitzova

Sulejovice **v 10.30 se nekoná**

Ne 28.1. 2018 v 9.00 za † Marii Kupiecovou
Sulejovice **v 10.30**

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

270. Jaký je postoj církve k rozvedeným, kteří uzavřeli nový sňatek?

Církev takové lidi podle Ježíšova příkladu s láskou přijímá. Ten, kdo se po uzavření církevního svazku dá rozvést a za života svého manželského partnera uzavře nové manželství, i když je uznáno občanským zákonem, jedná proti jednoznačnému Ježíšovu požadavku nerozlučitelnosti manželství. Tento požadavek církve nemůže zrušit. Odvolání věrnosti je v přímém rozporu s – EUCHARISTIÍ, v níž církev slaví právě neodvolatelnost Boží lásky. Tomu, kdo žije v této rozporné situaci, církev nadále věnuje svou pastorační péči, nicméně nesmí přistoupit ke – SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ.

Aniž by hodnotil všechny jednotlivé případy stejně, hovoří papež Benedikt XVI. O „bolestném stavu“ a povzbuzuje pastýře, aby „přesně rozlišovali jednotlivé situace, aby pak mohli postiženým věřícím nabídnout přiměřenou pomoc“

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

22. ledna – nez. pam. **sv. Vincence**, jáhna a mučedníka

MLUVČÍ BISKUPA NA ROŽNI

Pocházel z Aragonie (území dnešního Španělska). Svě vzdělání dovršil pod patronací biskupa Valeriána v Zaragoze. Ten jej také vysvětil na jáhna a učinil z něj svého pomocníka k hlásání Božího slova. Vincenc se osvědčil svým řečnickým nadáním a dalšími ctími.

Za pronásledování císařem Diokleciánem byl ve Valencii u moci Publius Dacián, který pilně plnil císařovy rozkazy. Jím pověřeni biřiči odvedli v řetězech biskupa Valeriána i s jeho jáhnem k Daciánovu soudu do Valencie. Mladý Vincenc vystupoval jako mluvčí biskupa a velmi neohroženě hájil víru. Prohlásil: „Jsme křesťané a vyznáváme víru v Ukřižovaného Krista a jsme hotovi za ni položit i život.“ Daciánovi, který jej dal kruté zmučít na skřipci, řekl: „Jsem připraven trpět pro Krista víc, než tvá zloba může vymyslet.“ Byl rozdrásán a pečen na rožni. Potom se mu v žaláři rány podivuhodně zahojily a zemřel. Psal se rok 304.

Některé zprávy uvádí, že biskup Valerián byl poslán do vyhnanství, jiné, že zemřel už ve vězení. Tělo Vincence mělo být potravou dravců, ale dle legendy tomu zabránila přítomnost havranů. S velkým kamenem pak bylo vhozeno do moře. Přesto je křesťané našli vyplavené na břehu a s úctou pohřbili. Sv. Vincenc je jedním z umučených jáhnů vzývaných v litanii ke všem svatým.

24. ledna – pam. **sv. Františka Saleského**, biskupa a učitele církve

25. ledna – **svátek Obrácení sv. Pavla**, apoštola

26. ledna – pam. **sv. Timoteje a Tita**, biskupů

27. ledna – nez. pam. **sv. Anděly Mericiové**, panny
28. ledna – 4. neděle v mezidobí; (pam. sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve)

Od 18. do 25. ledna je týden modliteb za jednotu křesťanů.

Pozvání

V sobotu 3. února od 14 hod. zveme do DDKT na další část duchovní obnovy „**Gregoriánský chorál jako modlitba**“ .

V úterý 20. února od 20 hod. vás zveme do kaple v DDKT v Litoměřicích na **modlitbu chval**. Mladí lidé animují tuto modlitbu hudbou, zpěvem, přímlovami a prostorem pro rozjímání.

Rozdělení křesťanů. Kdo za to může?

Nedostatek křesťanské lásky

Hlavní příčinou rozdělení mezi křesťany je lidská tvrdohlavost a hříšnost. Rozdělení křesťanů způsobil většinou spíš nedostatek křesťanské lásky než rozdílné názory na podstatu evangelia. Tato nejednota ukazuje, že Boží království má ještě daleko ke svému dovršení!

Ježíše a církev nelze od sebe oddělit: společně tvoří nerozlučnou jednotu. Členové církve dohromady tvoří Kristovo tělo, jehož je Ježíš hlavou. A tak jsme všichni spojeni (srov. Ef 4,4-6). Ježíš se modlil, aby byli všichni křesťané jedno v Bohu (Jan 17,20-23).

Je proto velmi bolestné vidět mezi křesťany rozdělení. Spory ubližují celé církvi a jejímu poslání. Dnes existuje mnoho církví a společenství, které se scházejí v Ježíšově jménu odděleně. Bůh to tak nechtěl. Právě kvůli Ježíšově lásce a jednotě, kterou zamýšlel, musí církev vždy usilovat o jednotu mezi křesťany skrze hledání smíření a prosbu o odpuštění.

Cílem ekumenismu není falešná jednota

Při hledání jednoty křesťanů (ekumenismu) potřebujeme pomoc Ducha svatého. Cílem ekumenismu není slučovat protikladná učení kvůli falešné jednotě. Po jednotě je však nutné toužit usilovat o ni. Jedna Kristova církev zůstává a Ježíš nás jednoho dne všechny shromáždí. Rozdělení křesťanů bývá někdy způsobeno i vzájemným neporozuměním. Je proto třeba úsilí, abychom mohli překonat i tato nedorozumění.

Budme tedy všichni sjednoceni, se svými odlišnostmi, ale vždycky sjednoceni – taková je Ježíšova cesta. Jednota nadřazená konfliktům. Jednota je milost, o kterou máme prosit Pána, aby nás osvobodil od pokušení rozdělovat, bojovat mezi sebou, od sobectví a pomluv... Kolik škod zasazují církvi rozdělení

mezi křesťany, stranickosti a přizemní zájmy! Musíme se však modlit my katolíci mezi sebou a také i s dalšími křesťany. Modlit se, aby nám Pán daroval jednotu, jednotu mezi námi.

Ježíš chce jednu církev, avšak naše hříšnost způsobuje rozdělení. Musíme prosit za jednotu a usilovat o ni, ale dát ji může jenom Bůh.

Se svolením zpracováno podle knihy Michel Remery – Tweetuj s Bohem, kterou vydalo nakladatelství Paulínky. Redakčně kráceno a upraveno. (Pramen: vira.cz)

Co je Bible?

Není to ani historická reportáž, ani soubor výmyslů, ale záznam zkušeností, které učinili lidé s Bohem – přímo i nepřímo. Kdo takovou zkušenost neučinil, tomu jsou ovšem i svědectví o ní nepřijatelná. Důležité však je, že tyto zkušenosti si lze ověřit. Ne ovšem zvenku, z hlediska vnějšího pozorovatele, ale zevnitř, tj. tak, že do nich vstoupíte a onu zkušenost sami prožijete.

Biblické zákazy

Je pravda, že v Bibli, jmenovitě ve Starém zákoně, se často něco zakazuje. Ale není to proto, že by z nás chtěl Bůh dělat loutky na drátkách. Kdo pronikne hlouběji do biblického znění, rozpozná, že jsou to moudré a láskyplné rady, abychom nedělali to, čím si ublížíme. Bůh z toho nemá radost, když si natlučeme a tak nás varuje. Však i hebrejské slovo zákon – zní tora – znamená původně ukazatel – totiž cesty, tedy naše „směrovka“ – tudy jdi a nenatlučeš si. Teprve tomu, kdo na ni nedbá a natluče si, směrovka ukazuje, že si za to může sám. Tomu pak se říká v Bibli soud.

Sbírka ze 14.1. 2018 vynesla 2. 400,- Kč. Děkujeme.